

Arrest

nr. 184 399 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 december 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoekster op 5 oktober 2016 in Italië werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst.

1.3. Verzoekster wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 13 december 2016.

1.4. Op 16 december 2016 richten de Belgische overheden een overnameverzoek aan de Italiaanse overheden in toepassing van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening.

1.5. Vermits de Italiaanse overheden niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben geantwoord, wordt Italië met toepassing van artikel 22 (7) van de Dublin III-verordening geacht het overnameverzoek stilzwijgend te aanvaarden. De Italiaanse overheden worden hiervan op 24 februari 2017 op de hoogte gebracht.

1.6. Op 15 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : TW

voornaam : S

geboortedatum : (...)1996

geboorteplaats : A. A.

nationaliteit : Eritrea

Alias: TW, S

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Eritrea van Tigrinya afkomst verklaart te zijn, werd op 22.11.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 05.12.2016 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 13.12.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze in september 2015 vertrokken te zijn vanuit Eritrea en stelde ze eerst te voet naar Ethiopië te zijn gereisd waar ze 4 maanden te Hitsats (ETH) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene in december 2015 per bus, te voet en vrachtwagen verder door naar Soedan waar ze 2 weken bij de smokkelaar te Al Hajer (SDN) alsook 6 maanden te Khartoem (SDN) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene in juni 2016 per pick-up verder door naar Libië waar ze 4 maanden te Benghazi (LBY) verbleef alvorens in oktober 2016 per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 05.10.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene verklaarde in Italië gearriveerd te zijn te Cecina (IT) om vervolgens per vrachtwagen door te reizen naar Milaan (IT) waar ze 2 weken bij een ngo verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar Ventimiglia (IT) waar ze tevens ook 2 weken bij een ngo verbleef om vervolgens te voet door te reizen naar Frankrijk. Betrokkene verklaarde in Frankrijk 1 nacht op straat te Nice (FR) te hebben verbleven alvorens per trein door te reizen naar Parijs (FR) waar ze tevens ook 1 nacht op straat verbleef.

Vervolgens reisde betrokkene per auto verder door naar België. Betrokkene verklaarde op 22.11.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 05.12.2016.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat er vrijheid is in België en omdat ze hoorde dat ze in België de mogelijkheid zal hebben om verder te studeren. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het

kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene bezwaar vermits er veel vluchtelingen van Eritrea in Italië onder straat en onder de brug slapen.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 16.12.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 24.02.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn

voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor aan gastritis te lijden maar we benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 uitte betrokkene onder meer bezwaar vermits ze stelde dat veel vluchtelingen van Eritrea in Italië op straat en onder een brug moeten slapen.

We benadrukken desbetreffend dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband benadrukken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen ook dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo meldt het AIDA-rapport over Italië dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt ook dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Statens is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden.

Hieromtrent wensen we ook te benadrukken dat de registratie van betrokkene in Italië omwille van illegale binnenkomst aantoonde dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië. Hierdoor kan het de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat betrokkene niet de aan haar hoedanigheid van

verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang verkreeg. Al wensen we in dit verband ook te wijzen op het feit dat uit de verklaringen van betrokkene niet af te leiden valt dat zij in Italië de mogelijkheid heeft gehad om via een ngo opvang te verkrijgen. Verder tonen de geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

We benadrukken desbetreffend dus nogmaals dat de betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens haar verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn.

Indien er verder zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

In het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wordt verder ook gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1996 geboren vrouw. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde aan gastritis te lijden maar dat zij desbetreffend, of omtrent andere aspecten van haar gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht

van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

In verband met de toegang tot de opvangfaciliteiten benadrukken we dat, zoals aangehaald wordt door de advocaat van betrokkene, het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60).

Een andere recente bron desbetreffend is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We benadrukken dat dit ook bevestigd wordt door de verklaringen van betrokkene tijdens haar gehoor waarin ze melding maakte van het feit dat ze te Milaan (IT) en Ventimiglia (IT) bij een ngo kon verblijven. We merken ook op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt bijvoorbeeld ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze hoorde in België de mogelijkheid te hebben om verder te studeren. In dit verband verwijzen we nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië. Hierin wordt duidelijk vermeld dat er in Italië ook verscheidene opleidingen en trainingen in dit verband worden aangeboden in de opvangcentra in Italië in samenwerking met de bevoegde Italiaanse instanties omtrent de arbeidsbemiddeling en activering (p. 77-78). Dit toont dan ook duidelijk aan dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om te werken en met behulp van verscheidene organisaties op zoek te gaan naar professionele activering en verdere opleidingen.

Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen hieromtrent ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Verder benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van haar registratie in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *"L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes"*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *"Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries"*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *"Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy"*, juli 2013; *"Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *"Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap"*, Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot in België asiel te vragen omdat er volgens haar verklaringen vrijheid is in België. In dit verband benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat er daarbij ook sprake is van vrijheid in Italië. Verder onderwerpt Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van

15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

1.7. Een repatriëring is voorzien op 6 april 2017 met bestemming Rome.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief, afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, lid 2, artikel 13, lid 1, en artikel 2 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Schending artikel 13 par. 1 en par. 2 lid 2 verordening 604/2013

Verzoeker zal aantonen dat de bovenvermelde bepalingen van de verordening niet correct werden toegepast door verwerende partij waardoor verwerende partij van oordeel is dat Italië bevoegd zou zijn voor de behandeling van haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Artikel 13 par. 1 stelt inderdaad dat Italië bevoegd zou zijn omdat zij via Italië het grondgebied van een van de lidstaten is binnengekomen. Dit was onafhankelijk van haar wil gezien haar klein bootje werd opgevisst door de Italiaanse kustwacht. Bij aankomst werden haar vingerafdrukken genomen doch verzoeker heeft geen asiel aangevraagd in Italië wat ook bevestigd wordt in de bestreden beslissing.

Doch verwerende partij heeft artikel 13 par. 2 lid 2 van de verordening niet toegepast. Dit artikel stelt: Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste 5 maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dat is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Welnu verzoeker heeft het grondgebied van een lidstaat binnengekomen op 5 oktober 2016. Daarna heeft verzoeker in Italië verbleven, daarna in Frankrijk en sedert 22 november 2016 in België. Verzoeker heeft derhalve in verscheidene lidstaten verbleven.

De bestreden beslissing dateert van 15 maart 2017. Derhalve zijn er 5 maanden vanaf 5 oktober 2016 gepasseerd. De periode van 5 maanden eindigde op 4 maart 2017.

Derhalve is de lidstaat waar verzoeker het meest recentelijk verbleven België. Derhalve volgt uit bovenstaand artikel dat België bevoegd is voor de procedure tot internationale bescherming.

Verzoeker stelt een schending vast van artikel 13 par. 2 lid 2 van de verordening 604/2013 van de Raad en het Parlement.

De bepalingen van de verordening zijn van openbare orde.

Het middel is derhalve gegrond.

2. Schending artikel 13 pa. 1 en artikel 22 in samenhang met de art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

Alvorens verwerende partij kan stellen dat Italië bevoegd is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming op grond van artikel 13 par. 1 dient zij dit aan te tonen aan de hand van de bewijzen zoals bepaald in artikel 22 lid 3.

Verwerende partij verwijst wel naar artikel 13 par. 1 en citeert het in de bestreden beslissing onderaan pagina 2 begin pagina 3 van de beslissing.

Doch motiveert verwerende partij niet op grond van welke direct of indirecte bewijzen dat zij van oordeel is dat Italië bevoegd is.

Bij het lezen van de bestreden beslissing weet verzoeker echter niet op welke bewijzen verwerende partij zich baseert om te stellen dat zij over bewijzen beschikt zoals opgesomd in artikel 22 par. 3 van de verordening 604/2013 op te stellen dat Italië bevoegd zou zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert immers dat verzoeker het motief dient te vinden in de bestreden beslissing zelf zonder het administratief dossier te moeten raadplegen. Bij betwisting zoals in casu kan verwerende partij zich enkel en alleen beroepen op de in de akte bekendgemaakte motieven. Een motivering kan dus niet langenszins blijken uit het dossier (A. Van Mensel, 'De formele motiveringsplicht, de wet van 29 juli 1991, T.B.P. 1992, 392).

Verzoeker heeft aldus het raden naar op welke bewijsmiddelen zoals beschreven in artikel 22 par. 3 verwerende partij zich steunt.

Een schending van artikel 13 par. 1 en artikel 22 par. 3 van de verordening in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het middel is derhalve gegrond.

2. Schending grondrechten

Verzoeker is van oordeel en terecht dat haar grondrechten zullen geschaad zijn bij een onwettige verwijdering naar Italië. Met name grondrechter waarbij geen afwijking mogelijk op grond van artikel 15 EVRM.

Verzoeker citeert de artikelen en zal deze toepassen op de beslissing.

Artikel 3 EVRM stelt: Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandeling of bestraffingen.

Artikel 4 Handvest heeft de zelfde inhoud.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt in dat de motieven in de bestreden beslissing deugdelijk zijn. De vereiste van deugdelijk motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is gewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verwerende partij maakt een grondige analyse van het AIDA rapport om te stellen dat de situatie van de opvang van asielzoekers er rooskleurig is. Zij verwijst ook nog naar andere rapporten en naar arrest en van het EHRM die een overdracht naar Italië verbieden door te stellen dat verzoeker niet gezien kan worden als een kwetsbaar persoon.

Verzoeker is het daarmee niet eens.

Het is correct dat Italië geen systeemfouten kent die de proporties aannemen zoals in Griekenland. Doch Italië is toch ook niet het land van honing voor personen die om internationale bescherming verzoeken.

Verzoeker verwijst tevens naar het AIDA rapport. Het rapport stelt nog vele gebreken vast. Verzoeker verwijst naar het volgende:

p 62: This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solution. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets

MSF has reported ... They found people waiting up to three months in Porta Palatina gardens in Torino, and, in almost all cities, asylum seekers were unlawfully denied entry in the Questrura because they were not in possession of a medical certificate attesting their good health.

... people who entered Italy faced lack of accommodation and, in some cases, obstacles to accessing the asylum procedure. ... In Udine, people faced obstacles to accessing the procedure had to take shelter in the train station subway. In Pordenone, waiting for a place, asylum seekers wandered around the city for several days and slept in the central garden of the city. In Trieste, people had to spend several days in the abandoned buildings near the train station. ... The city police has imposed fines to some asylum seekers sleeping on the streets ... In Rome, ... there were 105 informal settlements of asylum seekers in Rome

Verwerende partij kan hiertegen inbrengen dat dit enkel geldt voor niet-Dublin personen. Maar ok Dublin returnees hebben problemen. Verzoeker kan verwijzen naar pag 64 van het rapport:

Het rapport maakt een onderscheid tussen personen die in het verleden al opvang hebben gehad, die Italië hebben verlaten en die door een lidstaat teruggestuurd worden naar Italië. Dit is zoals verzoeker want verzoeker heeft al opvang gehad in Italië. Aldaar stelt het rapport: *If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accomodaton request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawel of accomodation, the perfect could deny them new acces to the reception system.* Ook voor personen die nog geen opvang hebben genoten is de situatie niet veel beter: *... However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accomodation such as self-organised settlements.*

Stel dat verzoeker toegang heeft tot een opvangcentrum dan nog is er een probleem want alle reception centres hebben de volgende problemen over heel Italië: *... As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (pg 66 rapport).* Op pagina 73: *Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded. ... which may manifest itself in, for exemple: overcrowding and limitations in the space available of assistance, legal advice and socialisation,; physical inadequacy of the facilities and there remoteness from the community, or difficulties in accessing appropriate information.*

Verzoeker toont dus genoegzaam aan dat het met een zekerheid grenzende waarschijnlijk vaststaat dat zij aldus bij aankomst in Italië onderworpen zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest.

Verwerende partij verwijst naar eenzijdige zaken uit het rapport en doet uitschijnen dat Italië de hemel op aarde is.

Verzoeker toont dus aan dat de moeilijkheden zich niet enkel voordoen in het hotspots zoals verwerende partij voorhoud op de laatste bladzijde van de bestreden beslissing en dat verzoeker als Dublin returnee niet zal verwezen worden naar deze hotspots. Het omgekeerde is waar (zie het rapport).

De motieven waarop de bestreden beslissing zich steunt om aan te tonen dat verzoeker geen behandeling zal ontvangen in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest worden hierboven tegengesproken. De motieven van de vererende partij zijn aldus niet naar behoren in het feitelijk bestaan bewezen zodat ze dan ook niet in rechte gebruikt kunnen worden om de beslissing te schragen.

Verzoeker toont dus duidelijk aan dat verwerende partij ondanks zij een beslissing maakt van 5 bladzijden er niet in slaagt om te voldoen aan haar materiële motiveringsplicht.

Verzoeker toont aldus een schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Echter is nog meer ...

Verzoeker zou met haar terugkeer naar Italië kunnen leven indien verwerende partij 'garanties' zou geven aan verzoeker.

Doch verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet eens de moeite doet om garanties te geven aan verzoeker. Mocht verzoeker er zeker van zijn dat zij inderdaad degelijke reception facilities zou ontvangen, zou zijn geen problemen hebben met een terugkeer naar Italië. Doch zoals als gezegd blijft verwerende partij in gebrek om deze garanties af te spreken met hun Italiaanse collega's.

Derhalve staat het met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast dat verzoeker als Dublin returnee een behandelning zal ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest.

Het middel is derhalve gegrond.

Sedert de veroordeling van België door het Hof van Straatsburg (MSS vs België vs Griekenland) dient verwerende partij tocht te weten dat zomaar verzoeker terug sturen onvoldoende is. Bovendien is een onderzoek naar systeemfouten in het land alwaar verwerende partij verzoeker wenst terug te sturen een verplichting op grond van artikel 3 par. 2 verordening die stelt: *Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen,*

omdat ernstig moet gevreesd worden dat asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het handvest, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van Hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Dit artikel houdt impliciet te verplichting in van verwerende partij om te motiveren waarom verzoeker zich kan begeven naar Italië en dat zij aldaar niet overgelaten zullen worden aan het lot. Verwerende partij dient te motiveren waarom de asielprocedure in Italië geen systeemfouten bevat.

Hieruit volgt ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd nageleefd. Verwerende partij dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel de plicht om alles te melden in de bestreden beslissing. Niet alleen hetgeen in hun eigen kamp past maar ook zaken die niet in hun kraam passen.

De opsomming van de gebreken enkel bij de reception facilities hierboven toont aan dat verzoeker niet alles heeft onderzocht. Zij stelt wel op de laatste bladzijde dat er kanttekeningen gemaakt kunnen worden doch zij vergoeilijkt deze problemen.

Het gekende arrest TI stelt dan ook: ... to ensure that the applicant is not, as a result of its decision to expel, exposed to treatment contrary to article 3 of the convention. Nor can UK relay automatically in that context ...

Indien verwerende partij het AIDA rapport op een zorgvuldige wijze analyseert dient verwerende partij toepassing te maken van 3 par. 2 van de verordening. Het staat als een paal boven water en dit staat eveneens te lezen in het AIDA rapport dat er in Italië nog steeds systeemfouten zitten die resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 handvest of art 3 EVRM.

Een stijlmotivering zoals neergeschreven in de vorige beslissing van 24 mei 2016 dat Italië de conventie heeft ondertekend, het EVRM waarborgt in het handvest, ... is onvoldoende. Dit werd in vele arresten van het Hof in Straatsburg gesteld (arrest MSS vs Griekenland en België, arrest T.I. ...)

Het middel is gegrond wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 par. 2 van de verordening."

3.3.2.2. Verzoekster stelt in eerste onderdeel van het middel dat de verwerende partij artikel 13, lid 2, van de Dublin III-verordening heeft miskend waarbij zij aanvoert dat zij vijf maanden in verschillende lidstaten heeft verbleven waarvan het meest recent in België zodat deze laatste lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Artikel 13 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Dit artikel valt onder hoofdstuk III van de Dublin III-verordening dat de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat vaststelt. Artikel 7 bepaalt de rangorde van de criteria en stelt daarbij: *“De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.”*

Uit de opbouw van artikel 13 blijkt duidelijk dat in lid 1 wordt vastgesteld dat de lidstaat, waarvan de verzoeker de grens op illegale heeft overschreden, in de eerste plaats verantwoordelijk is en dat die verantwoordelijkheid pas eindigt twaalf maanden na datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden. *In casu* wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de vingerafdrukken van verzoekster werden geregistreerd in het kader van een illegale binnenkomst op 5 oktober 2016. De verantwoordelijkheid van Italië eindigt dan ook pas op 5 oktober 2017.

Lid 2 van artikel 13 stelt vervolgens duidelijk dat pas wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1, de lidstaat van het meest recentelijk verblijf verantwoordelijk is in geval de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaat heeft verbleven.

De rangorde van de Dublin-criteria en de opbouw van artikel 13 in acht nemend, kan *in casu* niet anders dan worden aangenomen dat Italië heden nog steeds verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, nu verzoekster de grens van Italië illegaal heeft overschreden op 5 oktober 2016. De termijn van 12 maanden, waarin Italië verantwoordelijk blijft, is nog niet verlopen en aldus kan er heden nog geen sprake zijn van een toepassing van artikel 13, lid 2 van de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 13, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.3. Verzoekster stelt in een tweede onderdeel van het middel dat zij het raden heeft naar de bewijzen waarop de verwerende partij zich in het kader van artikel van 13, lid 1, van de Dublin III-verordening steunt om te besluiten dat Italië verantwoordelijk is. Zij meent dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening waarin wordt verwezen naar bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de 2 in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten.

Artikel 22, lid 3, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

a) Bewijsmiddelen:

i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel;

ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling;

b) Indirecte bewijzen:

i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend;

ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken.”

De verordening nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, bevat een bijlage III, die een lijst A en B bevat, inzake bewijsmiddel. Onder lijst A, punt 7 wordt het volgende gesteld:

“Illegale binnenkomst op het grondgebied via een buitengrens (artikel 10, lid 1)

Bewijzen

— treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de asielzoeker met de krachtens artikel 8 van de „Eurodac“-verordening verzamelde vingerafdrukken;

— inreisstempel in een vals of vervalst paspoort;

— uitreisstempel van een aan een lidstaat grenzende staat, rekening houdend met de reisroute van de asielzoeker en de datum van grensoverschrijding;

— vervoerbewijs aan de hand waarvan de inreis via een buitengrens formeel kan worden vastgesteld;

— inreisstempel of soortgelijke aantekening in een reisdocument.”

Artikel 24, lid 4 van Verordening nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), luidt als volgt:

“4. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekscategorie. Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met “1”, van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met “2”, van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met “3”, van in artikel 20 bedoelde verzoeken met “4”, van in artikel 21 bedoelde verzoeken met “5” en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met “9”.”

De “2” staat voor in artikel 14, lid 1, bedoelde personen. Deze bepaling luidt als volgt: *“Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land, door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat, en die niet is teruggezonden of die fysiek op het grondgebied van de lidstaten blijft en niet in afzondering of bewaring wordt gehouden gedurende de gehele periode tussen de aanhouding en de verwijdering op grond van de beslissing hem terug te zenden.”*

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij in feite: *“Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 05.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.”* Dit motief vindt steun in het administratief dossier waarin zich een ‘Eurodac’ verslag van 5 december 2016 bevindt, dat de code “IT2” bevat.

In het licht van het hierboven gestelde besluit de Raad dat uit dit motief afdoende blijkt op welke bewijzen de verwerende partij zich baseert om te stellen dat Italië op basis van artikel 13, lid 1, van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het motief kan op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen worden. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verder is het motief verder pertinent en draagkrachtig. Het wordt niet betwist, noch weerlegd en volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt op het eerste gezicht niet. Evenmin wordt op het eerste gezicht een schending van artikel 13, lid 1, en van artikel 22, lid 3, van de Dublin III-verordening aangetoond.

3.3.2.4. In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat haar grondrechten, met name artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zullen worden geschaad bij een onwettige verwijdering naar Italië.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, dat een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.3.2.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10)

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.3.2.7. De aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster eveneens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.2.8. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“We benadrukken desbetreffend dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: “wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” Dit impliceert daarbij ook dat

betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien zij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

In dit verband benadrukken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen ook dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo meldt het AIDA-rapport over Italië dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot in België asiel te vragen omdat er volgens haar verklaringen vrijheid is in België. In dit verband benadrukken we dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat er daarbij ook sprake is van vrijheid in Italië. Verder onderwerpt Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins betwist dat zij toegang zal hebben tot de asielprocedure. Zij verwijst enkel naar artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening en stelt dat dit artikel impliciet de verplichting inhoudt om te motiveren waarom de asielprocedure in Italië geen systeemfouten bevat. Zulke motiveringsplicht kan echter noch uitdrukkelijk, noch impliciet in het artikel worden gelezen. Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan dat er systeemfouten zouden zijn in de Italiaanse asielprocedure, noch blijkt daarvan enige indicatie uit de bestreden beslissing of het administratief dossier. Verzoekster beperkt zich tot een hol en theoretisch betoog en brengt daarmee de vaststelling dat zij - als Dublin-terugkeerder die niet eerder asiel heeft gevraagd - bij overdracht de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen bij de Italiaanse overheden, niet aan het wankelen. Een schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.9. Verzoekster klaagt verder de opvangomstandigheden in Italië aan. Verzoekster betoogt dat het correct is dat Italië geen systeemfouten kent die de proporties aannemen zoals in Griekenland, doch de situatie in Italië ook niet rooskleurig is.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

3.3.2.10. Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verweerder baseert zich onder meer op het recente AIDA rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016;
- het nieuwsbericht *"Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion"* van 19 oktober 2016.

3.3.2.11. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt *"dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn."* Evenwel vermeldt rapport eveneens dat : *"aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60)."*

Verzoekster stelt dat het AIDA rapport nog vele gebreken vaststelt. Zij verwijst naar pagina 62, maar brengt zelf terecht aan dat deze pagina uit het rapport geen betrekking heeft op de specifieke opvangsituatie van Dublin-terugkeerders. Deze verwijzing kan de vaststellingen die de verwerende partij maakt aangaande de specifieke opvangsituatie van Dublin-terugkeerders, situatie waarin verzoekster zich bevindt, dan ook niet onderuit halen.

Verzoekster verwijst vervolgens naar pagina 64 van het AIDA rapport waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen Dublin-terugkeerders die reeds asiel hebben gevraagd in Italië en zij die nog geen asiel hebben gevraagd in Italië.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster geen asiel heeft gevraagd in Italië, zodat enkel die situatie van nader moet worden bekeken. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in

het reguliere opvang-netwerk (AIDA-rapport, p. 64), waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (de zgn. collectieve centra, zoals CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang dat asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk (p. 59).

In het AIDA rapport wordt specifiek vermeld dat het gebeurt dat Dublin-terugkeerders, die niet eerder asiel hebben aangevraagd, geen opvang krijgen en alternatieve vormen van opvang moet zoeken, zoals verzoekster terecht opmerkt.

Daar staat tegenover dat de verwerende partij in de bestreden beslissing benadrukt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, zoals blijkt uit het AIDA rapport. Zij verwijst ook naar het 'OSAR/SHF-rapport' waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("*Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze*", pagina 15).

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "*Associazione nazionale Comuni Italiani*") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die worden overgedragen via Rome en Milaan, verwijst de bestreden beslissing specifiek naar een andere recente bron, met name het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016. Wat de situatie van Dublin-terugkeerders betreft is de verwerende partij van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. De verwerende partij benadrukt dat volgens het rapport er zowel in Rome als Milaan NGO's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn.

De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat er een vlucht voorzien is voor verzoekster op 6 april 2017 met bestemming Rome. Dit wordt niet betwist en vindt steun in het administratief dossier.

Wat betreft de aankomsten van Dublin-terugkeerders te Rome, leest de Raad in het rapport dat de NGO, die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino), *in casu* de luchthaven waar verzoekster zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheden, op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig ontmoet en worden zij begeleid tot het bureau van de *Questura* op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de *Questura* van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau open gaat (p. 25 en 26).

Dublin-terugkeerders, voor wie de *Questura* van Rome bevoegd is of wordt, worden meestal in een CAS opgevangen. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de

luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen (p. 31). Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders, die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoekster, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders, berust dus op goede gronden en wordt niet betwist.

De verwerende partij benadrukt dat dit ook bevestigd wordt door de verklaringen van betrokkene tijdens haar gehoor, waarin ze melding maakte van het feit dat ze te Milaan (IT) en Ventimiglia (IT) bij een NGO kon verblijven.

Verder haalt verweerder ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"We wensen hieromtrent ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."*

De verwerende partij merkt hierbij op dat verzoekster tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van haar registratie of tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest

De verwerende partij houdt daarenboven rekening met het feit dat verzoekster met betrekking tot een overdracht naar Italië bezwaar maakte vermits zij stelde dat veel vluchtelingen van Eritrea in Italië op straat en onder een brug moeten slapen. De verwerende partij merkt daarbij op dat verzoekster na overdracht naar Italië de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag in te dienen, dat zij dan gemachtigd zal zijn om te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoekster van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

De verwerende partij verduidelijkt op basis van informatie van AIDA en het UNHCR dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verwerende partij stipt aan dat verzoekster geen asiel aanvraag in Italië en de Italiaanse overheden dan ook niet kan verwijten de bijstand en opvang die gekoppeld is aan een asielaanvraag niet te hebben gekregen. Op basis van geactualiseerde rapporten besluit de verwerende partij dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de Italiaanse overheden de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU zonder meer naast zich neerleggen, noch blijkt dat Dublin-terugkeerders die geen asiel hebben gevraagd in Italië en daarna zijn doorgereisd, bij overdracht aan Italië aan hun lot worden overgelaten.

Verweerder besluit vervolgens: *"Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We*

verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Verweerder heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen.

3.3.2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat voor verzoekster een vlucht werd geboekt met bestemming Rome (Fiumicino). Aldus is verzoekster op de hoogte van haar bestemming in Italië. *In casu* betreft het een vlucht op donderdag 6 april 2017 met aankomst 9u25 zodat *prima facie* niet blijkt dat verzoekster een nacht op de luchthaven van Rome zal moeten doorbrengen. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde *Questura* een *verbalizzazione* kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. Daarenboven blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekster bijstand en desgevallend opvang kan krijgen van de NGO die actief is op de luchthaven te Rome.

3.3.2.13. Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoekster geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissing die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers na de eerstelijnsvoorzieningen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken van het administratief dossier lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij niet op een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen, in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt, geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten. In het AIDA rapport wordt dan ook gesteld: *"Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre."* (p. 73).

3.3.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoeksters betoog, *supra* besproken, niet worden onderuit gehaald.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoeksters uiteenzettingen, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoekster *"met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid"* bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoekster maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling

De Raad stelt verder vast dat uit het Amnesty International-rapport duidelijk blijkt dat de hotspots, die gesitueerd zijn in de havensteden van Lampedusa, Pozzalo, Taranto en Trapani, bedoeld zijn om gemengde migratiestromen te beheren en met name recent gearriveerde vluchtelingen en migranten, die veelal op zee worden gered, bij ontschepping zo snel mogelijk te identificeren en te registreren en hun beschermingsnoden na te gaan zodat zij kunnen worden verwezen naar een asielprocedure dan wel een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de

bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.

Voorts blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat verzoekster zal worden overgebracht naar Rome. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij het onderdeel van het middel dat handelt over mogelijke behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in de voormelde hotspots.

3.3.2.15. De Raad stelt vast verzoekster nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze de conclusies, die worden getrokken uit het AIDA-rapport van december 2016, het OSAR/SHF-rapport van 2016, het Amnesty International-rapport van 2016 of de recente informatie van 19 oktober 2016, betwist of weerlegt.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.3.2.16. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor aan gastritis te lijden maar we benadrukken dat betrokkene tot op heden in het kader van haar asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).”

En:

“We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde aan gastritis te lijden maar dat zij desbetreffend, of omtrent andere aspecten van haar gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende

haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië)."

En:

"Betrokkene verklaarde verder ook dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze hoorde in België de mogelijkheid te hebben om verder te studeren. In dit verband verwijzen we nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië. Hierin wordt duidelijk vermeld dat er in Italië ook verscheidene opleidingen en trainingen in dit verband worden aangeboden in de opvangcentra in Italië in samenwerking met de bevoegde Italiaanse instanties omtrent de arbeidsbemiddeling en activering (p. 77-78). Dit toont dan ook duidelijk aan dat betrokkene in Italië ook de mogelijkheid zal hebben om te werken en met behulp van verscheidene organisaties op zoek te gaan naar professionele activering en verdere opleidingen."

De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete motieven niet betwist of weerlegt.

Verzoekster, een alleenstaande volwassen vrouw, haalt in haar verzoekschrift geen individuele omstandigheden, eigen aan haar geval, aan.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het arrest *Tarakhel*, garandeerde de Italiaanse minister van binnenlandse zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van binnenlandse zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden, die werd geactualiseerd bij omzendbrief van 15 februari 2016. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendbrieven aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen, die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening, niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat er garanties moesten gevraagd worden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op

basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7, van de Dublin III-verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Zoals *supra* uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten, noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Van enige stijlmotivering is *in casu* geen sprake nu de bestreden beslissing duidelijk ingaat op de specifieke situatie van verzoekster.

3.3.2.17. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoekster, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES